

Despre fericire

Grigore Vieru

Sunt fericit
Că n-am cântat păunii.
Cântat-am mărul înflorit:
Cel rușinându-se
De trupul gol al Lunii,
Izvorul care reînvăță
De unde vine,
Când s-a fost născut
Și malul sfredelit
De țișatul durut
Pe care-l dau lăstunii.
Sunt fericit
C-am plâns ori
M-am bătut în vatră
Cu hoarda
Ploilor de piatră,
C-am încălzit
Cu sângele-mi rănit
Pământul
(Ori poate-mi încălzii
Mormântul?!),
C-am fost o trestie
Cu-ndurerată pleoapă
În aer jumătate
Și jumătate-n apă.
Sunt fericit
C-aud cum sună-n față,
Prea tainic și integru,
Un cântec drag,
Atât de cunoscut,
Și că mă latră-n urmă
Cu cerul gurii negru
Prăpastia
Pe care zburător
O am trecut;
Că nu aurul eu număr,
Ci stelele din cer
Și-n lacrima de lut -
Străbunii.
Erou nu sunt,
Măririi nu cer,
Sunt fericit
Că n-am cântat păunii.